

KIRKJULIGT MISSIÓNSBLAÐ

At liva í óvissu

Joh. 10, 24-26.

"Hvussu leingi vilt tú halda sál okkara í óvissu?" søgdu Jøðarnir við Jesus. "Ert tú Kristus, tá sig okkum tað beint fram!" Hetta kom sum eitt neyðarróp. Men tað var ikki Jesus, sum helt sál teirra í óvissu, men tað

var teirra egna vantrúgv. Eg havi sagt tykkum tað, og tit trúgva ikki," segði Jesus.

Nógv menniskju ganga við einari óvissu í sínari sál. Um so er, at Gud er til, hví sigur hann tað ikki beint fram? Hvussu kann ein kærleiksfullur Gud lata alt hetta ganga um

seg, sum fer fram í heiminum í dag? Tað hevur ongantíð í søguni sæð so myrkt út fyri menniskjunum sum í dag. Hví grípur hann ikki inn? Hvussu leingi vil hann halda sál okkara í óvissu?

Men tey eru ikki greið yvir, at tað er ikki Gud, men tað er teirra egna vantrúgv, sum heldur sál teirra í óvissu. Men tit trúgva ikki, tí at tit eru ikki av mínum seyðum. Hvat meinar Jesus við, tá ið hann sigur, at tit eru ikki av mínum seyðum? Tá ið Jesus sigur, at teir ikki vóru hansara seyðir, so vil hann eisini siga, at teir høvdu ikki hann til hirða, og tá ið teir ikki høvdu hann til hirða, so mátti tað vera djevulin, sum teir høvdu til hirða. Tað framgongur eisini av tí, sum hann sigur hjá Jóh. 8,44: Tit hava djevulin til faðirs, og tað, sum faðir tykkara lystir, vilja tit gera. hann var manndrápári frá upphavi og stendur ikki í sannleikanum, tí at sannleiki er ikki í honum; tá ið hann talar lygn, talar hann av sinum egna, tí at hann er lygnari og faðir at lygnini."

Tað vísir seg soleiðis, at menniskjuni hava altíð lættari við at trúgva lygnini enn sannleikanum. Tað kemur oftani illa við hjá menniskjum at hoyra sannleikan. Men tá ið onkur fortelur eina lygn, tá spíla menniskjuni oyruni út. Men Jesus sigur, at faðirin at lygnini er djevulin, og trúgva menniskjur lygnini, so trúgva tey á djevulin.

Vit hoyra í Guds orði um ein ríkan mann og Lázarus; hin ríki glataðist, meðan Lázarus kom í himmalin.

Men at ríkmaðurin glataðist, var ikki tí, at hann var ríkur, men tað var tí, at sálin var í óvissu, hann var vantrúgvandi. Og tað, at Lázarus kom í himmalin, var ikki tí, at hann var fátækur, men tí, at hann hevði fingið vissu í sína sál, hann var trúgvandi.

Ríkimaðurin, hann livdi í fagnaði og góðgæti, meðan Lázarus tráaði eftir at mettast av molunum, sum fullu av borðinum hjá hinum ríka. Men Gud greip inn. Tann sami Gud, sum menniskjur siga um: "Hví grípur hann ikki inn?" Tí tey trúgva ikki. Tey síggja einki, tí tey eru blind, og tey hoyra einki, tí tey eru deyv.

Jesus sigur hjá Matt. 13,15: "Tí at hjartað á hesum fólki er vorðið deyv, og við oyrunum hoyra tey tungliga, og eygu síni hava tey latið aftur, til tess at tey ikki mega síggja við eygunum og hoyra við oyrunum og skilja við hjartanum, og venda um, so at eg kundi fingið grøtt tey."

Tað stendur eisini í Guds orði um ein ríkan bónda, sum segði við sál sína: "Slá teg nú til tols." Men tað besta dømi um tað, at sálin var í óvissu, tað var tað, at hann segði við sál sína: "Slá teg nú til tols." Men nevnliga tá ið hann trúði, at tað stóð væl til, tá greip Gud inn. "Í nátt skal sál tin krevjast av tær." Eitt menniskja kann vera so ríkt, sum tað vera vil, av hesum heimsins góðsi, men eigur tað ikki trúna á Jesus í sinum hjarta, so kann tað, so ofta sum tað vil, siga við sál sína: "slá teg nú til tols." Men tey blivu við at vera tað eymasta

menniskja, sum nakrantíð hevur livað á foldum.

Dávid sigur: "Hin gudleysi eigur ongan frið, men tann, sum litur á Harran, letur hann náði sína vera rundan um. Jøðarnir royndu at teppa Jesus og royndu at gera hann til einkis. Men tað var sum, at tað var so ringt, at gera seg leysan av honum. Men teir sóu, at tað bar ikki til, sálin hevði ongan frið. og so kom neyðarrópið: "Hvussu leingi vilt tú halda sál okkara í óvissu? Ert tú Kristus, tá sig okkum tað beint fram!" Men Jesus segði: "Eg havi sagt tykkum tað, og tit trúgva ikki."

Hvussu nógv menniskju ganga ikki við einari óvissu í sínari sál. Tey royna at siga við sál sína: "Slá teg nú tols." Men tey eiga ongan frið. Og tey hava hug at rópa hetta sama sum jøðarnir: "Hvussu leingi vilt tú halda sál okkara í óvissu." Men tað er ikki Gud, sum heldur sálina í óvissu, men tað er menniskjans vantrúgv.

Menniskjuni royna at billa sær sjálvum inn, at tað er ikki soleiðis, sum tað stendur í Guds orði. Eingin Gud

kann vera so harður at steingja menniskjur úti frá Guds ríki. Og tí kunnu tey ongantíð fáa vissu í sína sál.

Hjá Jóh. 12,48 stendur soleiðis: "Tann, sum vanvirðir meg og ikki tekur við orðum minum, hevur tann, sum dømir hann: orðið, sum eg havi talað, tað skal døma hann á evsta degi."

Tá ið vit hoyrdu at Oluf Palme var dripin, tá stóðu vit spyrjandi, hvussu kann slíkt henda.

Men Jesus segði við jøðarnar: Tit hava djævulin til faðirs, og tað, sum faðir tykkara lystir, vilja tit gera. Hann var manndrápari frá upphavi.

Jøðarnir søgdu at teir høvdu Gud til faðir, men Jesus segði at teir høvdu djævulin til faðir.

Jesus segði við teir jøðar, sum høvdu tikið við trúgv á hann: "Um tit vera verandi í orði minum, tá eru tit av sonnum lærusveinar mínir, og tit skulu læra at kenna sannleikan, og sannleikin skal fría tykkum.

Um tí sonurin fríár tykkum, tá skulu tit verða av sonnum frælsir.

Dýrabiðidagsstevnan verður í Missiónshúsinum við Landavegin í døggunum 8. 5. 2020 til 10. 5. 2020

Kirkjuliga Missiónsfelagið

Andakt

Bert hond ella fótur

Ein tann vakrasta orðingin í Bíbliuni um kristnu samkomuna er, at hon er Kristi likam. Samkoman er eins og eitt likam við limum, sum hava hvørt sína uppgávu.

Tá Jesus var likamliga tilstaðar, tænti hann á sínum ferðum í Ísrael menniskjum, sum bæði høvdu andaliga og likamliga hjálp fyri neyðini. Men eftir Jesu himmalsferð, læt hann eisini eftir seg ein likamligan avloysara. Nú ert tað samkoman, sum er tænanandi muður, hendur og fótur hansara.

At samkoman er Kristi likam á jørð sendir eitt tvífalt signal: Hinir limirnir eru ikki óneyðugir, og vit hava eisini brúk fyri teimum. Ein limur, t.d. hondin, kann ikki siga við fótin: Mær tørvar ikki teg. Við ongum fótum er likamið ikki fullkomið. Tvørturímóti er tað, sum Paulus sigur

Um fóturin segði: ”Við tað at eg eri ikki hond, hoyri eg ikki til likamið, “so heldur hann fyri tað tó ikki upp at hoyra til likamið. (1.Kor 12,15)

Í kristnu samkomuni eru summi, sum eru sera sjónlig við teirra uppgávum. Vit skilja væl, at teimum hava vit tørv á. Men lat okkum minnst til, at í samkomuni eru bæði brúk fyri hondum og fótum. Tey bera byrðar og ganga fet, sum onnur ikki megna, tí tey t.d. eru oyru og muður. Í eini samkomu eru harafturat tænanstur, sum eru ósjónligar fyri øðrum. Hugsa t.d. um tey, sum vegna brek eru bundin til heimið. Tey eru kanska tær samanløgdu hendurnar. Tann kristna samkoman eigur á hjá Guði eina stóra tøkk fyri tey børn, sum í duldum bera samkomunnar tørv og aðrar limir fram fyri Guðs trónu.

Tá ið av tornar, hevur tað ikki týdning, hvar tann einstaki er settur á likamið, men um vit eru trúgv í tí uppgávu, vit finga á likaminum. Jesus segði einaferð, at tann, sum er trúgvur í tí minsta, er eisini trúgvur í stórum.

Týtt úr bókini: 99 stykker brøð eftir Samuel Roswall

Sólvá Syderbø

Holocaust

Tá kríggið var veruleiki, hövdu hermenn Hitlers ikki einans ta uppgávu at leypa á og leggja undir seg onnur lond. Har vóru eisini servandar eindir ætlaðar til at jagstra jødar. Og har varð ikki ligið á løtu síðuni. Fólkk fingur ættartalvur sínar kannaðar, soleiðis at síggjast kundi um nakar jødi var millum forfedrarnar. Øll vóru undir illgruna. Fann SS ein jøda í familjuni, um tað so var í fjórða ættarlið afturi í tíðini, kundi hetta revsast. Øll sum hildin vórðu at hava dropa av jødiskum blóði í sær, vórðu, sum kríatúr, rikin saman, trokað inn í jarnbreytarvagnar og flutt til arbeiðslegur ella týningarlegur.

Tey ið ikki beinanvegin vórðu beind í gasskamarið, vórðu sett til hart arbeiði, við eini matrason uppá 20 gramm av breyði og upp munnin av vatni

um dagin.

Sum livandi beinagrindir slabbaðu hesir jødar fyri kúgarar sínar. Tað einasta teir hövdu í væntu var tann vissi deyði. Doyðu tey ikki í hungri, kulda ella overvan, vórðu tey týnd, tað løtu týskarar ikki hildu tað loysa seg at spilla mat uppá tey.

Píning og kuldi var dagligur kostur, og yvir øllum hesum sveimaði spurningurin: Hvat man vera hent við familju míni.?

Og soleiðis kundu vit hildið á at sagt søguna um teir evropeisku jødarnar undir ørðum heimsbardaga. Men henda søgan er longu skrivað, og verður framhaldandi søgd av teimum ið hóraðu undan týningini, og enn royna at liva eitt vanlig lív, hóast øll tey arr ið sál teirra fekk.

Endaúrslitið av jødajagstran

Hitlers gjørdist seks milliúnir deyð, meðan talið á teimum sálarliga og líkamliga brekaðu ið undan komu er ókent.

Nøkur av orðunum hjá Herzl gjørdust nærum profetisk í skugganum av tí hendi jøðum undir kringum, tá hann segði: "Jøðar, brøður mínir, tað kemur ein tíð, har tey aftur geva tykkum loyvi at liva,- men fyrst mega tit kunna doyggja."

Meðan hesir ræðuleikar, mest í tí dulda, óku gjøgnum teir blóðdálkaðu akrarnar í Evropa, savnaðu jøðar í skundi ein her av sjálvbodnum.

I part við teimum sameindu, meldaðu 86.000 jøðar seg til

tænastu, meðan 230.000 tóku upp arbeiði I kríggsíðnaðinum. Í mun til fólkatalið var hetta eins nógv og Ongland orkaðu at toyggja seg, við tvingsulsútskriving av bretum.

Til samanberingar kann nevast at arabiska fólkið í Palestina, sum um hetta mundi var dupult so nógv í tali sum tað jøðiska, einans beyð fram 9.000 mans til tænastu, og tó var enntá stórir partur av hesum sjálvbodnir úr Transjordanía, Síria og Libanon.

Eingilin við drignum svørði

Henda hending fór fram í hersetingartíðini undir 2. veraldarbardaga á torginum í Drammen í Noregi. Maðurin, sum frásøgnin er um, gjørdist seinni kapteynur í Frelsunarherinum.

Undir krígnum var eg settur í starv í Drammen. Vit høvdu ofta møtir á torginum, men hersetingarvaldinum dámdi ikki hesi møtir. Teir vóru altíð á varðhaldi, tá ið fólk komu saman. Teir ræddust ófrið. Hetta vistu vit, men vit vágaðu tað. Fólk savnaðust, og vit rukku mong við evangeliinum.

Men so seinnapartin ein mánadag hendi tað. Hatta var ein góðveðursdagur. Tónleikurin var júst liðugur, og tónleikararnir stóðu í einum ringi uttan um meg. Eg var farin at lesa úr Guds Orði, tá ið fyra týskir reiðmenn komu tvísporandi eftir brúnni.

Herovastin steðgaði rossi sínum, meðan hinir triggir ruddaðu torgið. Fólk runnu fyri lívinum – inn í trappuuppgongdir og oman gjøgnum

trappur. Summi leitaðu sær skjól á brandstøðini og har, tey annars kundu finna eitt trygt stað. Eg var hin einasti, sum varð standandi á torginum. Hetta østi herovastan. Hann sparkaði rossið í síðuna og kom við fullari ferð beint ímóti mær avgjørdur í ríða meg um koll. Løgið var tað, men tað kom mær ikki til hugs at sleppa mær burtur úr hesum vanda.

Tá ið reiðmaðurin nærkaðist, lyfti eg mítt einasta vápn, Bíbliuna, og helt henni sum ein skjöldur framman fyri mær. Tá ið hesturin var beint framman fyri mær, kastaði hann seg til viks, sum var hann bangin fyri onkrum. Men so lætt skuldi eg ikki sleppa. Aftur lyfti eg Bíbliuna, og eg sá, at hesturin var ræðslusligin. Aftur kastaði hann seg til viks, og reiðmaðurin var sansaleysur av øði. Fólk byrjaðu at koma fram úr teirra skjóli. Tey stóðu í portrum og vindeygum og sóu hesa lögnu hending.

Tá ið reiðmaðurin noyddi rossið ímóti mær fyri triðju ferð, minkaði tað

bráðliga um ferðina. Tá ið rossið kom fram til mín, legði tað seg niður á knæ. Ongantíð á ævini havi eg hugt inn í so ræðslusligin rossaeypu. Herovastin var nú greiður um, at hann hevði tapt, og hann reið bannandi burtur.

Hvat kundi hetta neyðars rossið hava sæð, sum gjørði tað so bangið? Hevði Gud sent ein eingil við drignum svørði, sum hann gjørði á sinni við asnan hjá Bileami? (4. Mós. 22,21-34)

Tá ið reiðmenninir ikki sóust longur, komu fólk aftur, og vit hildu fram við okkara møti.

Um kvøldið, tá ið eg hvíldi meg á mínum kamari, bankaði á dyrnar. Eg fekk eina blómukurv frá einum av dagbløðunum í Drammen. Á kortinum stóð: “Takk fyri títt dirvi!” Dirvi? Soleiðis sá tað kanska út fyri tey, sum vóru hjástødd og sóu alt. Men var tað okkurt, sum eg ikki var, so var tað djarvur. Eg var bara eitt neyðardýr, sum ein og hvør kundi havt koyrt um koll. Tá ið tað ikki eydnaðist herovastanum á rossabaki, var tað, tí eg var undir Verju Hins Almáttuga.

Effie Campbell umsetti.

Haldaragjaldið fyri Kirkjuligt Missiónsblað 2020, kr. 200,00 - kann gjaldast á kontur.

**BankNordik: 6460 - 495 053 6 - Norðoya Sparikassi: 9865 - 102 841 8
-Betri Banki: 9181 - 495 337 3**

Útgevri
Kirkjuliga Missiónsfelagið
Purkugerði 7
Fo- 100 Tórshavn
t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo
Ábyrgd: Kristian Thorleifsson
tel: 212856
Prent: KMF
Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað
kemur út 8 ferðir um árið
(februar, mars, mai, juni, august
september, november og desember
Haldaragjald: kr. 200,00